

FLORENTÝNA a kouzelná kniha

Iva Gecková

bambook®

bamb**oo**k®
↖

FLORENTÝNA

a kouzelná kniha

Iva Gecková

bamb**ook**[®]

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Iva Gecková

FLORENTÝNA A KOUZELNÁ KNIHA

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou bambóok
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 6799. publikaci

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Jazyková spolupráce Hana Spurná
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 208
Vydání 1., 2018

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2018
Cover Illustration © Martina Pavlová

ISBN 978-80-271-0973-9 (ePub)
ISBN 978-80-271-0972-2 (pdf)
ISBN 978-80-271-0673-8 (print)

Obsah

1. kapitola	Florentýna Tréglová	7
2. kapitola	Noční rozhovor	16
3. kapitola	Všude samá mrkev	22
4. kapitola	Hodina zeměpisu	27
5. kapitola	Trocha povídání o slečně Laverseurové	34
6. kapitola	Co všechno se dělo při večeři	40
7. kapitola	Na trhu ve městě	54
8. kapitola	Knihkupectví pana Kořínka	64
9. kapitola	Florentýna dostane knihu	70
10. kapitola	Chvilé na moři	77
11. kapitola	Pan Kořínek zachraňuje situaci	88
12. kapitola	Hledá se koupací oblek	92
13. kapitola	Vůně jahod	102
14. kapitola	Koupání...	113
15. kapitola	... a Maria	121
16. kapitola	Jak plyne čas tady a tam	131
17. kapitola	Velké tajemství	139
18. kapitola	Sazenice	152
19. kapitola	„Je to pravda všech pravd!“	159
20. kapitola	Pan Trégl u moře	164
21. kapitola	Anděl	168
22. kapitola	Barva na okenice	176
23. kapitola	Rozhodnutí	183
24. kapitola	Tonka to snad nepřezije	191
25. kapitola	Konec a šťastný začátek	196

Florentýna Tréglová

Florentýna ležela v posteli a přemýšlela, jestli se jí chce usnout, nebo ne... Pro hovořilo to, že je už večer, úkoly má hotové, je po večeři, vykoupaná, převlečená do noční košile a „potřebuje načerpat síly do dalšího dne“, jak by jistě řekla slečna Monique.

Proti naopak hovořilo to, že se jí vůbec, ale vůbec nechtělo spát, protože skrz zatažené závěsy do pokoje pronikala ještě troška světla. Zahradník pleje pod oknem záhon barevných mečků, píská jakousi zvláštní melodii, která se jí docela líbí a už si k ní v hlavě skládá svá vlastní slova...

Překulila se na levý bok, zády k oknu, a pohladila po hlavě blondatou panenku Isabelle, kterou jí tatínek přivezl minulý měsíc z obchodní cesty do Paříže. Měla stejný blond odstín vlasů jako Florentýna. Ta teď obdivovala její dlouhé, do spirálek stočené lokny. Ach jo, takové mít nikdy nebudu, pomyslela si. Její vlasy byly sice dlouhé skoro až do pasu a tak pevné, že kdyby z nich chtěla uplést lano, určitě by se nepřetrhlo a bylo by dlouhé nejméně tisíc kilometrů,

možná by několikrát obtočilo celou zeměkouli, napadlo Florentýnu a pobaveně se při té myšlence usmála, ale ty nepoddajné kadeře se kroutily a vlnily, jak se jim zachtělo. Nepomáhalo ani vytrvalé kartáčování nebo natáčení horkým želízkiem, u kterého si slečna Monique vždycky popálila předloktí. Florentýniny vlasy si zkrátka žily svým vlastním životem, jako by na hlavě nosila nějakou samostatně existující, dýchající a myslící bytost, která svou vzpurnou povahou odolává podlehnout všemu a všem. Měla vlasy po své mamince. Když si někdy prohlížela její fotky, viděla krásnou mladou ženu s neposlušnými kadeřemi barvy slunečního svitu, které se někdy snažila zkrotit vysoko vyčesaným drdolem, jindy slonovinovou sponou, ale ať dělala cokoli, vlasy stejně neposlušně poletovaly kolem její hlavy.

Paněnka ležela a v jednu chvíli Florentýně připadalo, že se jí nadzvedl hrudník, jako by opravdu dýchala... Ale ne. Bylo to jen zdání. Něco takového přece není možné. Isabelle dál odpočívala ve stejné poloze, v jaké ji Florentýna zanechala poté, co ji převlékla do noční košilky, úplně stejně, jako měla ona sama, a se slečnou Monique ji uložila do malé vyřezávané postýlky hned vedle té své. Florentýně se pak dostalo suché, nemastné a neslané odměřené pusy na pravou tvář a přání: „Bonne nuit! Dormez comme un bébé!“

Hmm... Ona si zřejmě myslí, bůhvíjak není legační. Já už přece nejsem žádné miminko! Je mi deset

a tenhle pozdrav ať si nechá pro nějaké francouzské dětičky, ke kterým se snad vrátí co nejdřív, myslela si v tu chvíli Florentýna. Věděla ale, že u slečny Lavasseurové se nevyplácí diskuse, takže jen odvrátila tvář a zavřela oči. Slečna Monique z toho mylně usoudila, že se Florentýna již odebrala do říše spánku, nebo se tomu tak co nejdříve stane (opravdu se v dětech vůbec, ale vůbec nevyznala), a po špičkách opatrně opustila pokoj.

Jakmile holčička uslyšela cvaknutí kliky, jako střela vyskočila z postele a vzala si panenku k sobě. Bylo jí přece jenom smutno. Tatínek přijde z práce někdy pozdě a maminka... maminka... ne.

Florentýně se na to teď nechtělo myslet, protože věděla, že kdyby se oddala smutku, může klidně proplakat celou noc a usne při velkém štěstí až nad ránem. Takže se radši hned soustředila na jiné myšlenky.

„Je t'aime, Isabelle,“ pohladila ještě jednou panenku po vlasech. To snad ne, blesklo jí hlavou, už jsem jako slečna Lavasseurová.

„Miluji tě, Isabelle,“ opravila se hned. Přece nemusí začít i francouzsky myslet, dopadla by nejspíš jako ta „žabožroutka“, jak ji nazývá kuchařka Tonka. Lepší by bylo, kdyby její vychovatelka uměla italsky. Maminka italsky uměla a učila ji. Jenže za ten rok, co je maminka pryč, už toho asi hodně zapomněla. Snažila se občas číst v italských knihách, kterých byl v knihovně dostatek, ale zjistila, že už neví, co některá slovíčka znamenají. Jak se to rychle vypařuje z hlavy! Posteskla

si Florentýna. A přitom italština byla něco, co ji s maminkou i nadále pojilo. Byla to jedna ze vzpomínek a ona o ni nechtěla přijít. Bude muset poprosit tatínka, aby sehnal ještě někoho, s kým by si mohla povídat italsky.

Její maminka se jmenovala Alessia de Rosario, a jakoliv to znělo italsky, a v Čechách tedy exoticky, byla to skutečně Češka. Florentýnina babička, která ještě za Rakouska-Uherska působila jako vychovatelka v jedné rodině ve Vídni, šla jedno slunečné květnové ráno do pekařství na rohu ulice pro čerstvé pečivo a ve frontě ji předběhl mladý Ital. Nejdříve mu jaksepatří vynadala, ale on si z toho nic nedělal, usmíval se na ni od ucha k uchu a pak jí lámanou němčinou řekl, že je krásná. To dívce vyrazilo dech, dala mu políček a odešla. Bez pečiva. Musela se proto chtě nechtě vrátit a ten mládenec tam na ni samozřejmě čekal. A čekal pak i další dny ráno, aby ji zahlédl a prohodil s ní pár vět. Mládenec nebyl nikdo jiný než Florentýnin dědeček Cesaro de Rosario, který ve Vídni pracoval na stavbě mostů s mnoha svými krajany. V Itálii tou dobou byla nouze o práci, proto se vypravil hledat štěstí až do dalekého Rakouska-Uherska a také ho tam našel... S tou krasavicí se do sebe zamilovali a po krátké známosti se vzali. Mladá babička s Cesarem za několik měsíců odešla do Itálie. Měli spolu dvě děti, staršího chlapce Marka a mladší holčičku Alessiu, a spokojený život plný lásky a italského slunce. Bohužel když bylo dětem

deset a sedm let, Cesaro zemřel na komplikovaný zápal plic a babička, kterou už v Itálii nedržela žádná láska, se vrátila ke svým rodičům do Čech. Rodiče ji i obě vnoučata vroucně přijali a bydleli pak spolu v Budiměřicích ve velkém domě. Děti vychodily místní obecnou školu a obě pak studovaly na místním reálném gymnáziu. Strýček Marco vystudoval vysokou školu v Praze a pracoval jako lékař. Hodně cestoval, naposledy, co si Florentýna vzpomíná, jim poslal pohled až z dalekého Španělska.

Najednou Florentýnu vytrhlo ze vzpomínek ticho – v tu chvíli si uvědomila, že pískání zvenku ustalo a místo něj slyší tlumený hovor prokládaný ženským smíchem.

Ať ale napínala uši sebevíc, nepodařilo se jí zaslechnout žádné slovo. Věděla jen, že si povídají dvě osoby, a svou bujnou fantazií je odhadovala na zahradníka pana Dvořáka a kuchařku Tonku Sedláčkovou.

To byla osoba, která tu jako jediná (samozřejmě musí počítat ještě tatínka) pro ni měla vlídné slovo a hřejivou náruč. Právě k ní se Florentýna někdy utíkala schovat.

Z naškrobené zástěry nasávala vůni jablečného štrúdlu, vepřových ledvinek s vídeňským knedlíkem a zeleninové polévky, svých oblíbených jídel. Hovor však utichl tak rychle, jak začal. Pak zaslechla nějaký jiný zvuk uvnitř v domě. Radostí v ní hrklo. To musí být tatínek! Právě on má totiž pracovnu přímo pod jejím pokojem (což je někdy docela nevýhoda) a vždy,

když přijde domů z práce, otevře velké francouzské okno dokořán, rozhrne záclony, postaví se na práh a vychutnává si doutník. Ano... teď se k jejímu nosu, jako tenká stužka vznášející se ve větru, mihotavě dostal nasládlý pach tatínkova kubánského doutníku. Tenhle rituál si nikdy neodpustil a ve dnech (nebo spíše nocích), kdy malá Florentýna ještě nespala, díky němu bezpečně poznala, že je otec doma. Pak se obvykle spokojeně zavrtala do hedvábných peřin a okamžitě usnula.

Většinou ani nevěděla, že se po chvíli otevřely dveře pokoje a tatínek, který v práci strávil těžký den, se přišel podívat na svůj malý poklad. Byl to jeho železný zvyk, který nikdy, opravdu nikdy neporušil. Ani když měli minulý měsíc v továrně spoustu práce, protože vyřizovali obrovitou zakázku na výrobu tří tisíc kusů cylindrů a pěti tisíc buřinek pro přední londýnský obchod Bowler & Stanley. Takové množství bylo v měřítku malé, ale úspěšné továrny na klobouky pana Václava Trégla nevídané. Toto číslo totiž představovalo zhruba tříměsíční produkci celé firmy. Objednávka ale musela být odbavena během tří týdnů, nebo vůbec.

To dá rozum, že si pan Trégl nemohl takový obchod nechat ujít. Znamenalo to ale v rekordním čase nabrat spoustu brigádníků, což se nakonec podařilo. Hlavně díky schopnému provoznímu řediteli, kterým nebyl nikdo jiný než Jindřich Halousek, Tréglův spolužák z místního gymnázia a vysoké školy a dobrotivý kmotr

jeho malé dcery Florentýny. Jak byl Václav rád, že je mu Jindřich v těch časech ku pomoci!

Zakázka byla nakonec vyřízena. Klobouky a cylindry byly za dohledu pana Winstona, vyslance obchodu Bowler & Stanley, zabaleny, uloženy do velkých přepravních dřevěných krabic a po železnici s několika překládkami postupně odeslány až do francouzského přístavu Calais, kde byly naloženy na nákladní loď King Edward a přepraveny do anglického Doveru. Do Londýna stihly dorazit právě včas, několik dní před zahájením červnové dostihové sezony. Prodeje byly závratné a zisk ještě větší a v krátkém čase bylo všechno vyprodáno. Sám pan Bowler zaslal do české firmy pochvalný dopis s prosbou o navázání spolupráce, která představovala v budoucích šesti měsících dodávku patnácti tisíc kusů buřinek a deseti tisíc kusů cylindrů. A pokud bude trh stále nenasytný a hladový po nádherných pokrývkách hlavy až z dalekého Československa, bude uvažovat o rozšíření zakázky o klobouky dámské, poznamenal pan Bowler.

Pánům Tréglovi a Halouskovi se z toho až zatočila hlava. Z prvotního nadšení se ovšem stala noční můra, protože si popravdě Trégl neuměl představit, jak dlouho takové pracovní nasazení vydrží. Jelikož byl svědomitý a pečlivý zaměstnavatel a v neposlední řadě také lidumil, opouštěl v dobách té obrovské zakázky svoji kancelář pravidelně kolem druhé hodiny v noci a vracel se zpět ráno v osm hodin.

Na jedné straně ho ohromně těšil úspěch v Anglii (což samozřejmě přinášelo i příjemné peníze, spoustu peněz), na straně druhé si uvědomoval, že pro to musí hodně obětovat, a nejvíce tím bude trpět jeho dcerka. Už teď ji vídal tak dvakrát týdně, když se mu o víkendu podařilo doběhnout z továrny na sváteční oběd, a to se pak moc nenajedli, protože polední pauza skončila honičkou, hrou na chovávanou nebo na babu nebo jen prostým společným čtením knížky.

Z častých obchodních cest po Evropě vozil Florentýně ty nejnovější hračky – mluvícího plyšového medvěda z Říma, dřevěnou zmenšeninu opravdového domku pro panenky z Bruselu, pochodující panenku z Londýna a teď naposledy panenku z Paříže, pro kterou nechal ušít ty samé šaty, jaké přivezl i dceři. Václav Trégl byl ale natolik chytrý muž, že si dobře uvědomoval, že hračky ani studená a přísná francouzská vychovatelka nedokážou dívce nahradit otce, natožpak matku. A věděl, že s přibývajícím věkem to bude horší a horší. Děsil se toho, že se mu dcera odcizí natolik, že budou jako dva naprosto cizí lidé. Když se nad tím tak zamyslel, s hořkostí si uvědomil, že mu ta spousta práce už nepřináší tolik radosti jako dřív a vůbec, ale vůbec mu nepomůže v tom, aby dokázal zapomenout na svou zesnulou manželku Alessii, jejíž náhlá smrt před rokem ho silně zasáhla. Ale co jeho... Florentýna je na tom jistě ještě hůř, chudinka malá. Bude s tím muset něco udělat. V jeho hlavě se začínal postupně rodit plán,

že ještě nějakou dobu, řekněme rok, vydrží to velké tempo, dobude, aspoň zčásti, anglický trh, vydělá tím hodně peněz a pak firmu prodá. Z peněz, které by mu měly bohatě pokrýt zbytek jeho života a zabezpečit ještě Florentýnu, pak zakoupí domek někde u moře, kam se přestěhují.

Takové úvahy se honily panu Tréglovi hlavou ten večer, když stál mezi otevřenými okenicemi, pokuřoval svůj oblíbený doutník a sledoval pomalu zapadající slunce. Po chvíli rázně pokýval hlavou, jako by se již rozhodl, a otočil se směrem k domu. Z křišťálové sklenice dopil zbytek bílého vína od pozdní večere a pomalu a tiše vystoupal po rozlehlém dubovém schodišti do prvního patra, aby se podíval na ten svůj spící poklad.

Noční rozhovor

Florentýna dobře slyšela, jak jde tatínek po schodech k jejímu pokojíčku, bere za kliku a pomalu, aby ji nevbudil, otevírá dveře. Rychle zavřela oči a dělala, že spí.

Tatínek po špičkách došel až k posteli, opatrně se na ni posadil a pohladil Florentýnu po kudrnatých vlasech. Ta ale vyskočila a s křikem: „Ahóój, tatííí!“ mu padla kolem krku.

„Jak to, že nespíš? Podívej se, kolik je hodin,“ smál se tatínek a dal jí pusu do vlasů.

„Nemůžu usnout. Nejde mi to. Dostala jsem od žabožroutky tak hnusnou pusu na tvář, že mě popíchala fousama!“ stěžovala si dotčeně Florentýna.

„No tak, no tak, několikrát jsme si přece říkali, že jí nebudeme říkat žabožroutka. Je to nehezké a neuctivé, Florentýno,“ napomínal ji tatínek.

„Hmmm.“

„Ukaž... Žádnou popíchanou tvář nemáš,“ pro jistotu ji tatínek zkontroloval. Nebyl si totiž bezpečně jistý, jestli slečna Monique opravdu nemá na tváři vousy.

„To já nejsem oholený. Ode mě bys měla být popíchaná, ty opice,“ štouchl dcerku prstem do břicha, až se začala svíjet smíchy.

„Ty máš vousy heboučkový, ty nepíchají, ale hladí, tatínku,“ objala ho pevně Florentýna.

Chvíli se ani jeden z nich nepohnul a vychutnával si tu společnou chvíli, jako by se neměla už nikdy opakovat.

„Tati?“

„Ano?“

„A kdy budeš zase chodit dřív domů z práce? Já to tady nemůžu celý den vydržet takhle sama...“

„Florentýnko, už jsme o tom přece mluvili... Mám teď velikou zakázku až z Anglie a chci uspět. A sama nejsi, máš tady Monique,“ při těch slovech se Florentýna ošila. „A Tonku a taky je tu pan Dvořák, a s dětmi si můžeš hrát, kdykoliv chceš,“ oponoval jí tatínek.

„Ta francouzština mě s ní nebaví. A s ostatními se bavit nemůžu. Žabo... slečna Monique mi to nedovolí. Jakmile mě vidí třeba s Vaškem, už se ke mně žene a volá na mě ‚Mademoiselle! Mademoiselle! Non, non! Leçon de français!‘“ pitvořila se po vychovatelce.

Tatínek si povzdychl.

„Florentýno, co mám s tebou dělat. Hodiny francouzštiny jsou důležité. Chci, abys uměla francouzsky. A slibuju ti, že se slečnou promluví. Nemůže ti zakazovat se s Vaškem bavit,“ svažtil tatínek čelo.

„A kdy teda budeš chodit z práce dřív? Stýská se mi po tobě,“ měla na krajíčku Florentýna.

Tatínek ji jemně poklepal po zádech. „Víš co? Dost jsem o tom poslední dobou přemýšlel. Chtěl bych ještě

nějakou dobu, zhruba rok, pracovat, protože se nám daří a tohle prostě nemůžeme odmítnout. Vydělám dost peněz a pak ti slibuju, že firmu prodám a budeme pořád spolu, jo?“

„To by šlo. Ještě rok říkáš? Nevím, jestli rok s žabozroutkou vydržím.“

„Ale no tak, Flo!“ napomenul ji už důrazněji tatínek. Holčička se zachumlala do peřin.

„Koupíme si nějaký hezký domeček... Třeba u moře.“

„Jo! Jo! V Itálii, kde jinde než v Itálii, že jo, tati? Já přece umím italsky a ty trochu taky, vid? Máma tě to přece učila, ne?“

„No, Florentýno, vzhledem k tomu, že maminka byla Češka jako my, tak jsme mluvili česky. Samozřejmě něco znám, takže bych se zvládl i domluvit, ale velká sláva to asi není. Ty umíš italsky daleko líp než já, to si piš,“ řekl tatínek.

„Tati, ale to mi připomnělo, že teď už italsky s nikým nemluví. Prosím, prosím, byl bys tak hodný a mohl najít někoho, kdo by se mnou mluvil? Kdo by mě učil? Nechci to zapomenout. Mám italštinu mnohem radši než francouzštinu. Připomíná mi maminku,“ dodala smutně Flo.

Tatínek se na chvíli zamyslel.

„Dobře, Flo. Něco s tím uděláme. Poptám se a někoho najdeme. Ať to nezapomeneš. To by byla škoda.“

„Samozřejmě. Jak bychom se domlouvali na trhu, až si půjdeme koupit třeba zeleninu na polévku? Nebo do

pekařství... nebo do... já nevím, třeba do železářství. A ty by ses měl začít taky hodně rychle učit italsky. Jestli to teda myslíš vážně?“ ujišťovala se Florentýna.

„Myslím. Slíbil jsem ti to přece. Takže někoho najdu a budeme se u něj učit oba. Domluveno?“

„Ano, ano!“ jásala Florentýna a pak si znovu na něco vzpomněla.

„Žabo... Monique mi v hodině dějepisu vyprávěla, že se tam lidi, kteří žijí na pobřeží, živí hlavně rybařením. Že prostě ráno vyploujou na moře, tam naloví plnou loď makrel, sardinek, tuňáků, krevet, mušlí... No zkrátka plnou loď ryb a ty pak dovezou zpátky do přístavu, část prodají a zbytek snědí. To musí být dobrota!“ vyprávěla Florentýna se zářícíma očima. Ona sama měla jídla z ryb moc ráda.

„No vidíš, že ta slečna Monique přece jen k něčemu je. Co všechno tě naučí... A u moře se ti bude určitě líbit. Alespoň budeš mít lepší barvu, než máš teď, jsi taková bledoučká,“ pohladil tatínek starostlivě Florentýnu po vlasech.

„Musíš chodit víc na sluníčko, Flo.“

„Ale jak to mám udělat? Celé dny sedíme s Monique doma v učebně, a když chci jít ven s kamarádama, nedovolí mi to,“ špulí pusu děvče.

Tatínek si povzdychne. „Promluvím s ní, neboj.“

„A ty umíš rybařit, tati? Dokázal bys nalovit plnou loď ryb, abychom neumřeli hladu?“ napadne najednou Florentýnu.

„No, když jsem byl malý, děda mě brával na ryby k rybníku a taky k řece. Jednou jsem ulovil tři pstruhy rychle za sebou. Děda měl štěstí na štiky, ale s nimi byla vždycky spousta práce, jsou to dravé ryby... A taky jsme chytali v potoce raky. Jeden mě svýma klepetama štípl a držel se tak pevně, že i děda měl co dělat, aby mi ho z prstu sundal,“ vzpomínal tatínek. „Takže jo, myslím, že hlady neumřeme, neboj.“

Dívka nadšeně zatleskala rukama. „A co domek, tati? Povídej, jakej bude domek? Mně by stačil nějakej úplně malej, maličkatej. Ale s velkýma okna. A s verandou, kde by bylo houpací křeslo!“

„To je dobrý nápad, to křeslo. Já si tam dám jedno vedle tebe. S těmi velkými okny ale nevím, nevím. Domky blízko u moře většinou mají okna trochu menší, kvůli silnému větru, který někdy od moře vane, víš? A musí mít okenice.“

„Co jsou to okenice, tati?“

„To jsou takové dřevěné vnější kryty oken. Jako by za skleněným oknem bylo ještě jedno, ale dřevěné. Přes den bývají otevřené, přichycené třeba za železné háčky na fasádě domu, a navečer se zavřou a dovnitř neproniká ani vítr, ani světlo,“ vysvětloval tatínek. Florentýna chvíli přemýšlela.

„Aha. Myslím, že jsem okenice viděla u mlýna pana Vacka. Má je natřené nahnědo.“

„Ano, ano, správně. Pan Vacek je na mlýně má. Máš dobrý postřeh, Florentýno.“